

ΕΛΛΑΣ

**Σύντομοι
ειδήσεις**
'Εν τῇ «'Αμαλθεία» τῆς Σμύρνης: ἐδημοσιεύθη ἐμνηνὴς κρίσις: ὑπὸ τοῦ κ. Βοντζαλιδοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγκατασταθέντος ζωγράφου κ. Β. Βερνάρδου.

—'Υπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «'Αττικὴ μέλισσα» συνεστῆθη ἐν Ἀθήναις σύλλογος κυριῶν, ὅστις σκοπὸν ἔθετο τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γυναικείας βιοτεχνίας. Ὁ σύλλογος θὰ ἰδρῶσῃ πρατήριον ὅπως ἐκτιθενταὶ τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα, ἅτινα δεόν νὰ φέρωσι ἐθνικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν τύπον. Ἀπομιμήσεις δὲν θὰ γίνωνται δεκταί. Πρόεδρος ἐξελέγη ἡ κ. Λίνα Μαυρομιχάλη. Ἡ διεύθυνσις, ὁδὸς Φιλελλήνων.

— Ὁ ἐν Κερκύρα ζωγράφος κ. Γ. Σαμαρτζῆς ἐφιλοτέχνησεν ὥραιαν προσωπογραφίαν τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ κ. Θεοτόκη, ἐωρῆσατο δὲ ταύτην εἰς τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον Κερκυραίων, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξέδωκε εὐχαριστήριον ψήφισμα, ἀποφασίσαν ἵνα ἡ εἰκὼν ἀναρτηθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων.

—'Εν τῇ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθέσει τοῦ Παρνασοῦ ἠγοράσθησαν τὰ ἐξῆς ἔργα: Θ. Ράλλη «Μήδεια» ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ «Εἰς τὸν τάφον τῆς Παρθένου» ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Μαρῖνου.—Γ. Ἰακωβίδου. «Ὁ πίθος τῶν Δαναίδων» ὑπὸ τοῦ κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ αἱ «Δενδρομολοχαί» ὑπὸ τοῦ Σ. Τ.—Ν. Λύτρα: «Τὸ παζάρι» ὑπὸ τῆς κ. Β. Χ. «Ὁ Κελδερὶμ-Τσελεπῆς» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Καλλιγᾶ καὶ «Τὸ πεσκέσι» ὑπὸ ἀνονύμου.—G. Guignard: «Δύον ἦλιος» ὑπὸ τοῦ κ. Π. Καλλιγᾶ.—Θαλείας Φλωρᾶ: Ἡ «Βραδυὰ» ὑπὸ τοῦ κ. Α. Χαριλάου.—Π. Μαθιοπούλου: «Αἱ δύο λαμπάδες» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Καλλιγᾶ. «Φθινοπωρινὸν» ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Χατζοπούλου καὶ «Κεφαλὴ» (σπουδῆ) ὑπὸ Ν. Π.—Δδος Σ. Λασκαρίδου: «Τὸ ρυάκιον» ὑπὸ τοῦ Κ. Μανου. «Οἱ πλάτανοι τῆς Αἰδηψοῦ» ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Χατζοπούλου. Τὰ «'Αγκάθια» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Καλλιγᾶ καὶ τὰ «Ρεδα» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τραπάντζαλη.—Δος Κλ. Ἀσπριώτου. Ἡ «Μαργαρίτα» ὑπὸ τῆς κομῆσσης Ριανκούρ.—Ν. Ὁθωναίου: Τη «Πρωτοβόρεια» ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Πασπάτη. Ὁ «κόπανος» ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Μελά καὶ «Τὰ Πεῦκα» ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάν. Χατζοπούλου.—Δ. Γερασιώτου: «Κεφαλὴ» (σπουδῆ) ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μ.—Α. Γιαλλινᾶ: «Οἶκιαί ἀλιέων ἐν Βενετίᾳ» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τραπάντζαλη.—Β. Λάντσα: «Ὁ Παρθενών» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τραπάντζαλη.—Κ. Βολωνάκη: «Θαλασσογραφία» καὶ «Πειρακικὴ ἀκτὴ» ὑπὸ τοῦ κ. Ἄλ. Βάσσου.

— Ἡ Ἀκαδημία τῆς Δανίας, διαθέτουσα σημαντικὸν κληροδόμημα ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς ἐν Ἑλλάδι. Ὁ κ. Καθβαδία: ὑπέδειξεν ὅτι αὐτὰ δεόν νὰ γίνωσι ἐν Ἡλίδι, ἔνθα ἐλπίζεται νὰ ἀνακαλυφθῶσι σπουδαιόταται ἀρχαιοῦτες.

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΜΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ "ΕΝΤΥΠΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ,"

Φίλε Κύριε,

Διὰ τὰ νέα διηγήματα, ἅπερ συνεχίζουσι μετὰ καταφανοῦς προόδου τὴν πρώτην ὑμῶν συλλογὴν, συγχαίρω ἐκ καρδίας. Διαλαμβάνουσιν καὶ εἰς ταῦτα τὰ διακρίναντα ὑμᾶς προσόντα τῆς πρωτοτυπίας, τῆς ἐνδιαφερούσης διαπλάσεως τοῦ μύθου καὶ τῆς καλλιλογικῆς μορφῆς. Ἰδίως μὲ κατέβλεξαν τὰ «Νυμφικὰ πέδιλα».

Ὅλος ὑμέτερος

Βερολίνον, 28 Δεβρίου

Κλέων Ραγκαβῆς

Εἶμαι ἴσως ὁ ἰδιοτροπώτερος τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων τοῦ κ. Καλογεροπούλου, ὡς πρὸς τὰ θέματα τῶν διηγημάτων. Δὲν μοῦ ἀρέσουν τ' ἀσφυκτικὰ θέματα τοῦ σαλονιοῦ, ἔνθα ὁ ἔρωσ εἶναι ὁ κυριεῖων πλανήτης, δὲν μοῦ ἀρέσει ὁ μεμολυσμένος ὀρίζων τῶν μικροβιοβριθῶν αἰθουσῶν τῶν Ἑλληνικῶν Παρισίων καὶ ἐν γένει πᾶν θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει πρασιναδα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει δάσος, βουνόν, κάμπον, οὐρανόν, γιδροπρόβατα, ἡλιοβασίλεμα, ἀστροφρογγιά, αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ θεωρῶ ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν τοῦλάχιστον διήγημα.

Ἐπὶ τῶν σκέψεων τούτων κατειχόμεν ὅταν ἤρχισα ν' ἀναγινώσκω τὰ νεώτερα προϊόντα τῆς ἀριστοτεχνικῆς γραφίδος τοῦ συναδέλφου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου, μεθ' ἧς γνωρίζομαι ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον.

Με τὸν κ. Καλογερόπουλον δὲν διαφέρομεν εἰς τὰ θέματα μόνον ὡς διηγηματογράφοι, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν γλώσσαν. Εἶμεθα κυριολεκτικῶς ἀντίποδες ἐν τῇ φιλολογικῇ σταδιοδρομίᾳ, διότι τὰ θέματά μ. ε. καὶ ἡ περιβάλλουσα αὐτὰ γλώσσά μας εἰσεδῶσιν ἀντίθετα.

Ὁ κ. Καλογερόπουλος εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν λογίων, οἵτινες δὲν ἐννοοῦν νὰ μεταχειρισθῶν τὴν δημοικὴν γλῶσσαν, ἀν καὶ πολλάκις καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς περιγραφὰς ἀναγκάζεται, χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην, νὰ μεταχειρίζεται λέξεις εἰς τύπους δημοτικῶν: ἀλλὰ δι' ἕνα ἀναγνώστην καὶ πρὸ παντός διὰ κριτικὸν τοιοῦτον, ὅστις δὲν ἀναγινώσκει, ὡς ὁ ἀπλοῦς ἀναγνώστης, διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν τῆς ἀνίας του, ἀλλὰ διὰ νὰ ὠφελῆθῃ κάτι ἐκ τοῦ περιεχομένου, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πνευματικὴν τοῦ συγγραφέως χῶρον, καὶ νὰ περιηγηθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἀποκομίσῃ φιλολογικὸν ἐκεῖθεν ἀμύττον, τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον εἶναι ζήτημα δευτερεύον. Δυνατὸν ἐν φιλολογικῶν ἔργων νὰ εἶναι γραμμικὸν καὶ εἰς τὴν γυφτικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ εἶναι ὥραιον φιλολογικῶς: πολὺ δὲ περισσότερον εἰς τὴν καθαρεύουσαν, ἥτις δυνατὸν νὰ μὴ ὁμιλεῖται, ὅπως γράφεται, καὶ δυνατὸν νὰ μὴ γείνη ποτὲ πανελλήνιον ὄργανον, καὶ νὰ ἐξοστρακισθῇ μίαν ἡμέραν καὶ ἐκ τοῦ γραπτοῦ ἑλληνικοῦ λόγου, θὰ παραμείνῃ ὅμως αἰωνίως ὡς ὑπόδειγμα ἕξοχον γλωσσικῆς περιόδου σπουδαίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Τὰ διηγήματα ταῦτα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος δὲν ἔχουν ἐθνικὸν ἔνδυμα, ἀλλὰ παγκόσμιον καὶ μάλιστὰ τοῦ τελευταίου παρισιοῦ συρμού! Εἰς μάτην θὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ κριτικὸς νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν αὐτοῖς τὸν Ἑλληνα, τὴν Ἑλλάδα, τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα! Ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς πολὺς—πολὺς ρεμβασμὸς μ' ἐπικολυρικὸν ὕφος καὶ Παράσχειον ἔμπνευσιν... Νομίζει τις ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶχε συγγράψῃ ἀρχικῶς εἰς ἔμμετρον λόγον, καὶ ἐξ ἰδιοτροπίας κατέστρεψεν ἀκολούθως τοὺς στίχους, καὶ τὰ μετέβαλεν εἰς πεζά, παντὸ δὲ καὶ πάντοτε ἐν ταῖς γραμμαῖς τῶν διηγημάτων τούτων διαφαίνεται μία πτυχὴ τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ ἰδίως τοῦ ἐρωτικοῦ καὶ συζυγικοῦ τοιοῦτου, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἠθογραφία: Ἴσως διότι ὁ ἔρωσ γνωρίζει νὰ συνδιαλέγεται εἰς ὅλας τὰς τριακοσίας ὀκτῶ γραπτὰς καὶ ἀγράφους γλώσσας τοῦ κόσμου, ἄς μᾶς παρουσιάσῃ ἐν βιβλίον γῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας.

Ἐπάρχουσιν ὅμως καὶ κοινωνικαὶ τινες παρατηρήσεις καὶ λαμπρὰ τινὰ ἀποφθέγματα, ἅτινα θὰ ἐξήλεον καὶ μεγάλοι συγγραφεῖς.

Πάντα τὰ ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ περιεχόμενα διηγήματα δὲν εἶναι γραμμένα ὅπως πολλὰ ἄλλων ἀνευ ἠθικοῦ τινος συμπεράσματος. Ἐκάστου διηγήματος τὸ τέλος εἶναι καὶ ἐν ἠθικὸν συμπεράσμα ὅπερ συντελεῖ, ὥστε νὰ συγχρητῆ τις εἰς τὴν μνήμην του ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ἐν τῇ κομψοτάτῃ συλλογῇ διηγήματα, ἅτινα περισσότερον ὁμοιάζουσι μὲ μελαγχολικῶς ρεμβασμούς, μὲ στίχους δίχως μέτρον.

Χ. Χρηστοδασίλης

Ἐξ ἔκτενοῦς βιβλιογραφίας ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς, γραφέντα διὰ τὸ διήγημα ἐν τῷ «Θάραφ».

...«Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ γλαφυρὰ τοῦ συγγραφέως γραφὴ περιγράφουσα τὰς ποικίλας ἐκφράσεις τῶν ματιῶν τῆς ἀγνῆς, παρθένου, καὶ τοιαύτη εἶνε ἡ περιπάθεια τῆς ἀπεικονίσεως ὡστε ἡ γραφὴ ὑγράνθη ἐκ τῶν σταγόνων τῶν δακρῶν τῶν ματιῶν, καὶ τὰ ἴδια δάκρυα τῆς κόρης ἐξαικονίζουσι τὰς παθήσεις τῆς ψυχῆς τῆς. Καὶ ἐν τῇ περιπαθεῖ ἀπεικονίσει καὶ ἐξαικονίζουσι τῆς κόρης καὶ τῶν ματιῶν τῆς ἐξυμνεῖ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς τῆς καὶ μὲ πολλὴν δύναμιν ἐξαιρεῖ τὰς γυναικείας χάριτας, ἄλλοτε ὅμως ἐντείνει τὰ εἰρωνικά βέλη μὲ πολλὴν γοργότητα καὶ εὐστροφίαν κατὰ τῆς γυναικὸς ἢ μᾶλλον κατὰ τῆς γυναικείας φιλαυτίας, ἐγωϊστικῆς ἀγάπης, ἀσταθείας καὶ φιλαρεσκείας. ὦ! τότε εἶνε δριμυτικὸς καὶ φιλοσκώμων.

Ἡ λεπτότης, ἀδρὰ καὶ ἀναλυτικὴ, ἰδιάζων τύπος περὶ τὴν περιγραφὴν καὶ τὴν σύνθεσιν, δι- κρίνουσι τὰς «Ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς», καὶ ἐνῶ ὁ ἀναγινώσκων προσδοκᾷ ἄλλοιαν τιὰ λύσιν, αἴφνης τὸ διήγημα καταλήγει εἰς ὄλως ἀπροσδόκητον τέλος ἢ συμπεράσμα, ἀπεικονίζον ζωηρῶς ἐν συναίσθημα, μίαν ἐκδήλωσιν πάθους ἢ ἐντύπωσιν τῆς ζωῆς.

Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἀγαπᾷ τὸ πενήθρον ἔνδυμα τῆς γλώσσης εἰς τὰ Διηγήματά του, καὶ ἂν αὐτὸ φέρῃ— ὡς ἄλλοι λέγουσι — τὰ ζωηρὰ χρώματα, καὶ παριστάνῃ, κατὰ τὴν φῶσιν των, σπαρταριστὰς εἰκόνας! Τῷ ἀρέσκει ὁ μαγαλοπερηπὴς καὶ πλούσιος ἱματισμὸς μὲ τὴν χάριν τὴν ὅποιαν γνωρίζει νὰ διδῇ εἰς τὴν γλώσσαν ἢν μεταχειρίζεται, ῥέουσιν καὶ ἀρμονικὴν, ἀνευ τορνευμάτου καὶ σχολαστικοῦ ὕφους. Ὑπεραμυνόμενος τῆς καθαρουσύσης διὰ τῶν συγγραφικῶν του ἔργων, καὶ πολλὰκις ἐντείνει σαρκαστικά βέλη κατὰ τῶν μαλλιαρῶν, οἵτινες δὲν ἔμειναν ἄτρωτοι καὶ ἀπτόητοι καὶ δὲν ἐχολώθησαν ὀλίγον ἐναντίον αὐτοῦ· ἀλλ' ἀντεπεξῆλθεν ἐρωμένως σατυρίζων καὶ κρίνων μὲ χιοῦμορ πολὺ. Ἐχεῖ ἐν πολλοῖς τὴν Ροιδεῖον εἰρωνεῖαν.

Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἐντυπώσεων τῆς ζωῆς» κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος εἶναι γνωστὸς καὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Πλειάδος» ὡς συνεργάτης αὐτῆς, ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα Δικ καὶ Δάφνις ποῖλὰ τὰ τερπνὰ καὶ ὠφέλιμα γράψας. Διὰ τοῦ ὠραίου περιοδικοῦ του «Πινακοθήκη» νέαν ἔταμεν ὁδόν, καὶ εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις δι' αὐτῆς γνωρίζει εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν τὴν καθόλου κίνησιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς Τέχνης. Ἐραστής τοῦ Καλοῦ, διαπνέεται ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἰδέας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀναβιώσεως καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματος, συντελέσας τὰ μάλα ὑπὲρ τῆς ἐδραιώσεως τῆς «Ἐταιρείας τῶν Φιλοτέχνων» καὶ εἰς τὴν διοργάνωσιν δύο ἢ τριῶν Καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων, προσέτι δὲ εἰς τὴν σύστασιν Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς τῶν Κυριῶν, ἧτις πολλὰς μᾶς ἐπεφύλαττεν ἐκπλήξεις τοῦ καλλιτεχνικοῦ γυναικείου ταλάντου καὶ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἑλληνίδος εἰς τὴν γλυπτικὴν καὶ πρὸ πάντων εἰς ὄλους τοὺς κλάδους τῆς ζωγραφικῆς Τέχνης.

«Πλειάδα» Σωτηρία Ἀλιμπέρτη

Μία τῶν ἐλλείψεων ἐν τῷ πνευματικῷ βίῳ τοῦ Ἑθνους μας καὶ δὴ πολλαχῶς αἰσθητὴ ἦτο μέχρις ἐσχάτων ἡ ἑλλειψὶς καλῶν ἀναγνωσμάτων. Ἐπειδὴ ἡ μεταφρασις ἑλαφρῶς κρινομένη θεωρεῖται περιφρονητέα, οἱ παραγωγικοὶ κάλαμοι προϋτίμων τῆν λογοκλοπιᾶν, δηλαδὴ ἀτελεῖ συμπελημάτα, δικαιολογοῦντα τὴν ἀναγραφὴν μόνον τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως Αἰ κακοῦ ἦθους μεταφράσεις μυθιστορημάτων κατεπλημμύρησαν τὰς ἑλληνικάς οἰκογενείας. Ποῖα καταχρήσεις καὶ μιμηταὶς ἀτυχεῖς ἀπέτελεσαν τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀναγενναμένης, ἑλληνικῆς φιλολογικῆς μυριάκις

πάντες, παροτηρήσαμεν. Ἀπὸ τίνος ὅμως πρέπει μετὰ χαρᾶς νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἐν Ἑλλάδι καὶ δὴ ἐν Ἀθήναις, ἤρχισαν προαχόμενα εἰς φῶς δοκίμια οὐχὶ ἐλπιδὰς ἐμπνέοντα, ἀλλὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν τὴν εὐτυχῆ ἀγγέλλοντα πραγμάτωσιν. Ἄλλοτε ἔγραψα περὶ τοῦ κ. Δροσίνῃ ἀντλοῦντος τὰ θέματά του ἐκ τοῦ ἀμιγροῦς ἑλληνικοῦ βίου. Σήμερον ἔχω ἐνώπιόν μου πληθὺν διηγημάτων πρωτοτύπων ἐκ τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου εἰλημένων καὶ δὴ τῆς αἰσθηματικῆς σχολῆς. Εἶνε δὲ «Διηγήματα» 22 ὠραιότατα, «Ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς» 8 χριέττατα διηγήματα—καὶ «Χουτάνθεμα», ποιήσεις εἰς πεδὸν λόγον καὶ οὐχὶ πεζὰ, ὡς συνήθως, εἰς λόγον ποιητικόν. Ἡ πλοῦσια αὐτῆ παραγωγῆς ὀφείλεται εἰς τὸν κάλαμον τοῦ κ. Δ. Καλογερόπουλου τοῦ ἐκδίδοντος καὶ τὴν ἐξαιρετον «Πινακοθήκη». Παραλείπω τὴν κομψοτάτην τύπωσιν τῶν «Ἐντυπώσεων τῆς ζωῆς», τὰς ἐπιτυχεῖς εἰκόνας, ἔργα πάσας ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἐμπνευσθέντων ἀπὸ τῶν διηγημάτων τούτων καὶ ἐξετάζω τὴν ὕλην. Ἀναγινώσκων τις ἐπιμελέττατα ταῦτα οὐδαμῶς διαβλέπει μίμησιν ἢ παράφρασιν. Διαλαμβάνει ἡ γνησιότης τῆς ἰδέας, ἰδέας ἑλληνικῆς, ἀπερίττου, ἠθικῆς, ἐχούσης ὄλον τὸ ἄρωμα τοῦ Ἀθηναίου βίου. Γλῶσσα ῥέουσα, οὔτε χυδαία, οὔτε σχολαστικὴ, ἀλλὰ φυσικὴ καὶ οὐδαμῶς ἀνακίπτουσα τὸν ἀναγνώστην. Ἄλλ' ὅ,τι κυρίως καθ' ἡμᾶς ἀναδεικνύει τὸν κ. Καλογερόπουλον διηγηματογράφον κράτιστον εἶνε ἡ ἐπιτυχὴς ψυχολογία ἐν τοῖς ἔργοις του. Πάντα πᾶλλα δύναται ἡ μόρφωσις, ἡ μελέτη, ἡ ἐπιστήμη, ἡ μίμησις νὰ παράσχωσι, τὴν ἀβίαστον ὅμως παρατηρητικότητα, τὴν γνησιότητα τῶν αἰσθημάτων, τὴν ἀλήθειαν τῶν περιπετειῶν τῆς ψυχῆς δὲν ἀποκτᾷ τις, ἀλλ' ἔχει ἔμφυτον. Τοῦτο χαρακτηρίζει ἕνα καλλιτέχνην τοῦ λόγου καὶ οὐχὶ λέξεις ὠραῖαι χωρὶς ἐπικαιρότητα, χωρὶς ἀρμονίαν νοῦ καὶ χωρὶς δικαιολογίαν. Ἄν ἡ φωνὴ ἡμῶν ἤκουετο μέχρις Ἀθηνῶν, θὰ συνιστῶμεν τῷ κ. Δ. Καλογερόπουλῳ νὰ μὴ καταλείπη τὸ στάδιον τοῦτο τὸ ἀνατρέφον γενεάς, ὅχι διὰ νὰ γράψῃ καλλίτερα, ἀλλὰ διὰ νὰ μᾶς χαρίῃ περισσότερα.

«Ὀμόνοια» Ἀλεξάνδρου.

Γ. Ἀρδανιτάκης, καθηγητῆς

**ΜΕΓΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ
ΚΟΥΡΜΑΛΙΔΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ἀρ. 26

Σοκολάτα ὑγείας ἢ ὀκὰ δρ.	4,50
» βανίλιας » »	5,50
Κακίου » »	6,50
Κουβερούρα » »	6,50
Σοκολάτα ὑγείας ἢ πλάξ λεπ.	90
» » » μικρὰ »	50

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως τὸ κέρδος, ὑπετιμύσαμεν ὅλα τὰ εἶδη μας.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1902

Φιλολογικόν, χρονογραφικόν, γελοιογραφικόν
ΕΤΟΣ 1709

Κομψόν, πλούσιον, καλλιτεχνικώτατον, λάμπον ἀπὸ χάριν, ἀπὸ εὐφύιαν, ἀπὸ αἰσθημα.

Περιέχει 130 ἐν ὄλῳ ἄρθρα. Εἰκόνας 80.

Συνεργάται οἱ κράτιστοι τῶν ποιητῶν καὶ πεζογράφων.

